

Arrest

**nr. 53 063 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 30 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 december 1959.

Op 7 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 25 augustus 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond.

Op 20 september 2010 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…) In uitvoering van de beslissing van de Minister van / de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid (1) (2) genomen op datum van 25/08/2010 wordt aan (A. B.) (...), van Ghana nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 19/10/2010

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de wet van 15 december 1980). Niet in het van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting, van artikel 3 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) evenals een manifeste beoordelingsfout.

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, die verknocht is met de weigering tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een manifeste beoordelingsfout begaat. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“4.1.

Dat de verwerende partij in het bestreden uitwijzingsbevel, welke verknocht is met de weigering tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers verblijfsaanvraag afwijst omdat hij geen arbeidscontract voorlegt maar wel een belofte tot tewerkstelling in geval van voldoende werk én een verklaring van het Intercultureel Netwerk van Gent waaruit blijkt dat de werkgever weigerachtig is om een arbeidscontract in te vullen en zich engageert tot de intentieverklaring.

4.3.

Dat de weigering tot verblijf wegens afwezigheid van een arbeidscontract volkomen onterecht is.

4.3.1.

Allereerst, de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigt dat de verzoeker voldoet aan de voorwaarde van “duurzame lokale verankering” en bovendien aantoonde ononderbroken in België te hebben verbleven.

De verzoeker zou derhalve kunnen gemachtigd worden tot verblijf in België op basis van de (vernietigde) criteria onder 2.8.

Deze instructies waartoe de Staatssecretaris zich ondanks de vernietiging door de Raad van State geëngageerd heeft, bepalen onder randnummer 2.8.:

“2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15september2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

4.3.2.

Evenwel stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat niet is aangetoond dat de verzoeker een tewerkstelling kan bekomen in de zin van criterium 2.8.B.

De verzoeker kan het hiermee niet eens zijn aangezien hij wel degelijk aantoonde dat een werkgever zich bereid toonde om hem aan te nemen;

De verzoeker legde hiertoe de intentieverklaring voor en een verklaring van het Intercultureel Netwerk.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat deze documenten niet voldoende zijn omdat een formeel arbeidscontract dient voorgelegd te worden.

De verzoeker dient op te merken dat deze motivering niet afdoende kan zijn om de weigeringsbeslissing in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet te schragen.

Inderdaad:

- de Dienst Vreemdelingenzaken verliest uit het oog dat er juridisch gezien geen enkel arbeidscontract tot stand kan komen op datum van indiening van het regularisatieverzoek omdat de verzoeker op dat ogenblik nog illegaal is en hij nog geen machtiging bekam van de Dienst Vreemdelingenzaken

- indien een formeel arbeidscontract tot stand gebracht wordt op een ogenblik dat de verzoeker nog illegaal is, is dit in se onwettig ; het is dan ook begrijpelijk dat de werkgever dekt zich hiertegen indekt en weigert een formeel arbeidscontract te tekenen op een ogenblik dat de verzoeker nog strikt illegaal is

- het is eveneens logisch dat de werkgever engagementen die zij mogelijks niet zou kunnen nakomen wenst te vermijden en dit dan ook expliciet aanhaalt bij zijn intentie om een vreemdeling aan te nemen ; zo heeft de betrokken werkgever aangehaald dat hij zijn intentie niet kan nakomen indien er onvoldoende werk is;

- de motivering dat andere vreemdelingen wel een arbeidscontract voorlegden kan niet als ernstige middel worden weerhouden ; inderdaad, zoals de verzoeker reeds aanhaalde is een formeel arbeidscontract in se onwettig:

- daarenboven legde de verzoeker wel degelijk een intentieverklaring voor zodat de werkgever zijn intentie na verblijfsmachtiging nog steeds kan nakomen ; indien de werkgever vervolgens zijn intentie niet uitvoerde zou de verzoeker zijn verblijfsmachtiging verliezen zodat de Dienst Vreemdelingenzaken geen ernstige reden heeft om de intentie niet te aanvaarden

4.4.

De verzoeker voldoet derhalve wel aan de criteria vermeld onder 2.8 van de door de Raad van State vernietigde instructies waarvan de Staatssecretaris beloofd heeft om deze binnen zijn discretionaire bevoegdheid alsnog toe te passen.

4.5.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing van ongegrondheid in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet niet correct kan hebben gemotiveerd en deze beslissing verknocht is met het uitwijzingsbevel dient ook het uitwijzingsbevel te worden vernietigd indien zou komen vast te staan dat de beslissing van ongegrondheid vernietigd dient te worden.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetbepalingen."

2.1.2. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid van het middel op. De verwerende partij zet haar verweer als volgt uiteen:

"Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door hem opgeworpen schendingen.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker zich in de uiteenzetting van zijn enig middel volledig richt tegen de motivering van de beslissing dd. 25.08.2010 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Evenwel maakt de in casu bestreden beslissing enkel het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten uit, en niet de beslissing dd. 25.08.2010 nopens zijn aanvraag om machtiging tot verblijf (dewelke bij een apart verzoekschrift werd aangevochten).

Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoekers beschouwingen betrekking hebben op een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van deze procedure, en verzoekers enig middel zodoende onontvankelijk is. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn immers niet onontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

De loutere beschouwing dat 'de bestreden beslissing van uitwijzing verknocht is met de beslissing in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet dd. 25/08/2010' kan niet worden aangenomen.

De in casu bestreden beslissing werd immers aan verzoeker gegeven om reden dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al. 1, 1° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Verzoekers beschouwingen falen dan ook volkomen.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de verwerende partij nog opmerkt dat de gemachtigde op 25.08.2010 geheel terecht heeft beslist dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard. Dienomtrent verwijst de verwerende partij naar de uiteenzetting in de nota met opmerkingen in de procedure gericht tegen deze beslissing (rolnummer 59.954).

Verzoekers beschouwingen, die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, kunnen niet wordt aangenomen.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Immers vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag door te verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en te motiveren dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit van de vereiste binnenkomstdocumenten, met name een geldig visum. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Voorts kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij deze motieven niet weerlegt of bekritiseert. De verzoekende partij stelt enkel dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden omdat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard vernietigd zal worden. Vooreerst wijst de Raad erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten op eigen motieven steunt die door de verzoekende partij niet weerlegd worden. Voorts werd het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard verworpen bij arrest nr. 53 062 van 14 december 2010.

De verzoekende partij toont geen schending van de motiveringsplicht aan.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen onontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69 314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Het komt de Raad niet toe te

raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 3 EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de middelen geen betrekking hebben op de bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten. De middelen hebben betrekking op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78 055). Een middel moet om ontvankelijk te zijn ook aangeven welke bepalingen van een bestreden besluit in strijd zouden zijn met de rechtsregel waarvan de miskennis wordt aangevoerd. In die mate is de exceptie van onontvankelijkheid van de verwerende partij gegrond.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grieven aan, ook niet in de repliekmemoire.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN